

ΑΝΥΜΕΝΑΙΟΣ

Ἐλεγεσ κ' ἦταν τόσο νέα
κ' ἦτανε, Θεέ μου, τόσο ἀγνή
ἡ Ἐκατόχρονη παρθένα
πού χτέσ τὴν ἠύρανε νεκρή.

Ποὺ χτέσ τὴν ἠύραν πεθαμένη
κ' ἦταν, θαρεῖς, σὰ νὰ μετροῦ
πάνω ἀπ' τὸ γιοῦχο της γερμένη
τὰ ξεχασμένα της προικιά.

Ποὺ μὲ τ' ὀλάσπρο κρινολίνο
καὶ τὴν κερένια της θωριά
σὰ μαραμένο ἔγερνε κρίνο
πάνω στῆς λίμνης τὰ νερά.

Πάνω στὴ λίμνη, ποὺ φεγγάρι
δὲν παίζει, φῶς δὲν τὴ φιλεῖ,
μόνο τὴ σκίζει ἑνὸς βαρκάρη
μουγγὸ τὸ ἀκούραστο κουπί.

Λένε πὼς τάχα ἑκατὸ χρόνια
ὑπνος τὴν ἔζωνε γλυκός,
τὴν κοίμιζε μὲ ἀνθούς κι' ἀηδόνια,
μὲ ἄστρα τὴν ἔντυνε καὶ φῶς...

Κι' ἄλλοι, πὼς σὲ ἄλλον κόσμον ζοῦσε
κ' ἦρθε ἀπ' τοῦ ὄνειρου τὸ νησί,
καὶ στὴν ἀνέμη της γυρνοῦσε
μὲ ἀνάερη κλωστή χρυσή.

Τώρα τὰ χέρια της — ὠμένα! —
φύλλα πού τᾶδειρε ὁ βοριάς
κι' ἀπ' τὸ χινόπωρο συρμένα
μπρὸς τὸ κατώφλι τῆς φθορᾶς,

πόθος κανεὶς δὲν τὰ σαλεύει,
— ἐλπίδες πῶθειρε ὁ καιρὸς —
μόλις τοῦ ἡλίου τὰ χαϊδεύει
καθὼς βυθάει, βυθάει τὸ φῶς.

Κι' ἀπ' τὴν δλόχρυση τὴ βέρα
ἴσκιοι περνοῦνε χαρωποί,
ἕνας ἱππότης... μιά γαλέρα...
μιά νέα πού γέρνει ντροπαλή,

κι' ὅπως στὰ κάτασπρα προβαίνει,
ἄχ, εἶναι, Θεέ μου, τόσο ἀγνή,
ὅπως καὶ τώρα πού σωπαίνει
καὶ λές, ἀλήθεια, πὼς μιλεῖ.

«— Καλέ μου, κάποτες, θυμήσου,
μοῦπες πὼς πιά δὲ μ' ἀγαπᾶς,
κ' ἔκλαιγες, κ' ἔκλαψα μαζί σου
καὶ ξάφνου σὲ εἶδα νὰ γελᾶς...

«κ' ὕστερα...» Κάτι μουρμουρίζει
γι' ἀγάπες, ὄνειρα, χαρές...
ἢ ὄχι... ἀγέρας θὰ σφυρίζη
γύρω στὶς ἀδειες κάμαρες.

Κι' ὄλο γυρνοῦσε τὴν ἀνέμη,
κι' ὄλο γυρνούσαν τὰ πουλιά,
κι' ὄλο γυρνούσαν οἱ ἀνέμοι
καὶ μόνο ἐκεῖνος δὲ γυρνᾶ.

Κι' ὅμως ἐχτὲς ἐπερπατούσαν
 κ' οἱ δυὸ στοῦ πάρκου τῆ δροσιά,
 πουλιά παράξενα ἐπετούσαν
 γύρω στὰ πλούσια τους μαλλιά.

Ἄνθια, εὐωδιὲς τοὺς ραίνουν πλήθια,
 κι' ἀγγέλων θροῖζαν φτερά,
 κι' αὐτοὶ νὰ μάθουν τὴν ἀλήθεια
 πῆγαν στῆς λίμνης τὰ νερά.

Πόσα στεφάνια στὸ βυθὸ της,
 τῶν ἀνυμέναιων προσφορά
 καὶ πόσα πέπλα στὸν ἀφρό της
 τὰ σέρνει ἢ μαύρη συμφορά!..

* — Μοῦ ἐβάρυνες, καὶ μέ, καὶ πέφτει
 πικρὸ στεφάνι στὸ νερό,
 κι' ἐρράη τῆς λίμνης ὁ καθρέφτης
 τάχα σὰν μέσα σὲ ὄνειρο ...

* Ἄχ, κ' εἶμαι μόνη, ἀλήθεια, μόνη ...
 πέφτουν τὰ φύλλα ἀπ' τὰ κλαδιά,
 καὶ βλέπω ἀκόμη ὀλοῦθε χιόνι
 στ' ἄνθια, στὰ δέντρα, στὴν καρδιά ...

Κι' ὅλα στὴ λίμνη τὴ θλιμμένη
 ὅλ' ἀξειδιάλυτα, θαμπά ...
 κι' ὅλο θαρεῖς πού ἢ πεθαμμένη
 πλέει στὰ κοιμάμενα νερά,

Ἄχ, στὰ νερά πού τὸ φεγγάρι
 δὲν παίζει, φῶς δὲν τὰ φιλεῖ,
 μόνο τὰ σκίζει ἐνὸς βαρκάρη
 μουγγὸ τὸ ἀκούραστο κουπί ...